

PARAULA I VIDA

Any de la Fe: 50 anys del Concili Vaticà II (I)

El dia 7 d'octubre vaig poder concelebrar a Roma amb el Sant Pare en l'obertura del **Sínodo sobre la Nova evangelització**. I dijous passat dia 11, tota l'Església hem iniciat un **Any de la Fe**, segons el desig del Papa Benet XVI. S'esqueia en aquell dia la data exacta dels **50 anys de l'inici del Concili ecumènic Vaticà II** (1962-1965), l'esdeveniment eclesial més important del segle xx. El beat

Papa Joan XXIII l'havia convocat amb un esperit d'obertura i confiança en l'Esperit Sant, que guia sempre l'Església i la sosté, i amb anhel pastoral, de fer que l'Evangelí ressonés en els homes i dones del segle xx amb major nitidesa, obrint les portes perquè l'aire fresc de l'Esperit renovés la fe i el testimoni cristianisme de cara a un món que feia segles que s'anava distanciant de l'Església. L'objectiu era renovar la vida de l'Església, i adaptar-ne la disciplina eclesiàstica a les condicions del nostre temps.

Al Concili hi van participar 2.540

pares conciliaris, i a la butlla de convocatòria (25/12/1961) Joan XXIII traçà un breu quadre de la situació del món, envoltat de guerres i apartat de Déu, i de la vitalitat perenne de l'Església. Fixà **3 objectius fonamentals** del Concili: demostrar la vitalitat de l'Església en aquell moment històric, afavorir la unitat dels cristians que estàvem separats i oferir al món una ocasió per aconseguir la pau.

Joan XXIII en un **Discurs d'obertura** memorable (*Gaudet Mater Ecclesia*, 11/10/1962), deia que volia que fos un Concili «pastoral»: «L'Església sempre s'ha oposat als errors, i freqüentment els ha condemnat amb la màxima severitat. En els nostres temps, no obstant, l'Esposa de Crist prefereix usar la medicina de la misericòrdia més que de la severitat». I subratllava que l'objectiu principal del Concili era la defensa i revalorització de la veritat; la custòdia del dipòsit de la doctrina cristiana, fent que sigui ensenyat de la millor manera possible. Així mateix s'oposava als profetes de calamitats: «En el quotidià exercici del nostre ministeri pastoral, de vegades, arriben a les nostres oïdes, ferint-les, certes insinuacions d'ànimes que, encara que amb zel ardent, manquen del sentit de la discreció i de la mesura. Aquestes són les que en els temps moderns no hi veuen res més que prevaricació i ruïna. Van dient que la nostra època, en comparació amb les passades, ha empitjorat; i així es comporten com els qui no tenen res a aprendre de la història, la qual segueix essent mestra de la vida, i com si en els temps dels precedents Concilis ecumènics tot hagués procedit amb un triomf absolut de la doctrina i de la vida cristiana, així com de la justa llibertat de l'Església. Ens sembla just dissentir d'aquests profetes de calamitats, que sempre estan anunciant infaustos esdeveniments com si fos imminent la fi dels temps». Després recorda la necessitat, a manera de testimoni davant del món, de la unitat dels cristians.

L'impacte del discurs al món catòlic i al món laic va ser positiu. Els desitjos del Papa van ser ben rebuts, i la premsa va subratllar diversos elements. El diari francès catòlic *La Croix* comentava: «El discurs de l'11 d'octubre és el veritable mapa del Concili. Més que un «ordre del dia», defineix un esperit. Més que un programa, ofereix una orientació».

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Un viatge per a la pau i l'esperança

Del 14 al 16 del passat setembre, Benet XVI va fer un viatge apostòlic al Líban. El mateix dia 14, a la basílica de Sant Pau d'Harissa, va firmar l'exhortació apostòlica postsinodal *Ecclesia in Medio Oriente*, que recull i proposa a totes les comunitats d'aquella regió les conclusions de l'assemblea del Sínodo dels Bisbes sobre Orient Mitjà. I en el patriarcat maronita de Bkerké, el 15 de setembre, es va trobar amb 25.000 joves entre els quals hi havia religiosos i seminaristes. A la trobada hi havia també joves musulmans i un grup de refugiats de Síria, els quals van participar en la celebració de la Paraula. El Papa els va demanar ser testimonis de l'alegria i el perdó i els animà a ser promotors de pau i reconciliació. La fotografia mostra un moment de la trobada.

EL PROPER DIUMENGE

Diada del Domund 2012 i Any de la Fe

El lema donat enguany pel Papa per al Domund, que se celebra el dia 21 d'octubre, és aquest: «Missioners de la Fe.»

Un missioner podem dir que és la persona que ha rebut una missió, un encàrrec, de part d'algú que es fia d'ell i espera que el compleixi. Concretant-ho en l'àmbit religiós, missionera és aquella persona que transmet un missatge.

Jesús es fia de nosaltres, els que ens diem els seus seguidors, i ens fa un encàrrec. Quin? Anar per tot el món a donar testimoni de la Bona Nova que Ell ens va portar, de part del Pare. Nosaltres, els amics i seguidors de Jesús, hem rebut gratuïtament el do de la fe, el do d'haver-lo conegut i acceptat. La fe és el do més preuat que tota persona pot posseir: No es pot tenir res més gran que saber qui ets, d'on vénis, on vas i qui t'acompanya sempre al llarg del camí de la vida, perquè t'estima.

Per tant, tots els cristians, obeint l'encàrrec de Jesús, hem de ser missioners de la fe. La paraula d'enviament de Jesús, dirigida a nosaltres (*Jn 20,21*), per ser humana i divina no queda reclosa en el

temps, és oberta i té vigència actual, i fins a la fi del món.

Jesús no va dir: «Aneu vosaltres... els més llestos, els més macos, els blancs, els grans...» Jesús va dir: «Aneu...» I ara Jesús ens mira als ulls a cadascú i ens va repetint: «Vés-hi tu també.»

Com podem fer-ho? Com ser missioners? De paraula sempre que ens sigui possible, però sempre amb la nostra actitud, amb la nostra vida, que ha d'irradiar amor. La transmissió de la fe ha de ser humanitzadora, perquè va dirigida a persones amb necessitats humanes i espirituals. Aportem, doncs, la nostra pregària i la nostra almoïna per ajudar els missioners de països llunyans, que estan complint, amb esforç, el gran desig de Jesús, i proposem-nos ser autèntics missioners allà on estiguem i amb qui compartim la nostra existència humana.

Fem que la mirada de Jesús per a cadascun de nosaltres pugui ser de joia per a Ell i de pau per a nosaltres, perquè fem realitat el seu «aneu...», perquè som MISSIONERS DE LA FE.

Delegats de Missions de Catalunya i Andorra

ANY DE LA FE

Un camí en la història

«L'Església que inclou en el seu propi si els pecadors, és alhora santa i sempre necessitada de purificació; s'aplica contínuament a la penitència i a la purificació. L'Església avança peregrinant entre les persecucions del món i els consols de Déu, predicant la creu i la mort del Senyor fins que torni [...]. Confíem a la Mare de Déu, proclamada «benaurada perquè ha cregut» (*Lc 1, 45*), aquest temps de gràcia» (l'Any de la Fe).

(Benet XVI, *La porta de la fe*, n. 6 i 15)

DIUMENGE XXVIII DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 7,7-11)

Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La prefereixo a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res. Ni tan sols la comparo amb les pedres més precioses, perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang. L'aprecio més que la salut i que la boniquesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s'apaga mai. Juntament amb la saviesa m'han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomputables.

► Salm responsorial (89)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.*

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Doneu-nos tants dies d'alegria / com ens n'heu donat d'afflicció, / tants anys de joia, com n'hem vist de penes. R.

Que puguem veure la vostra obra, / que els nostres fills vegin la vostra glòria. / Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,12-13)

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i els pensaments del cor. En tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i descobert davant els ulls d'aquell a qui haurem de donar comptes.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,17-30)

Un dia que Jesús sortia de camí, un home corregué, s'agenollà als seus peus i li preguntava: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» Jesús li digué: «Per què em tractes de bo? De bo, només ho és Déu. Ja saps què diuen els manaments: «No matis, no cometis adulteri, no robis, no declaris en fals contra un altre, no facis cap frau, honra el pare i la mare». Ell li respongué: «Mestre, tot això ja ho he complert des de jove». Jesús se'l mirà amb afecte i li digué: «Encara et falta una cosa: vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi». Aquesta resposta de Jesús el contrarià i se n'anà tot trist, perquè era molt ric. Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als deixebles: «Per als qui són rics, que n'és, de difícil, d'entrar al Regne de Déu!» Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, que n'és, de difícil, d'entrar al Regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla, que no pas que un ric entri en el Regne de Déu. Ells quedaren encara més sorpresos i deien entre ells: «I qui es podrà salvar?» Jesús se'ls mirà i els digué: «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.»

Llavors Pere és posà a dir-li: «Mireu, nosaltres ho hem deixat tot per venir amb vós». Jesús respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Ningú dels qui per mi i per anunciar l'Evangeli han deixat la casa, germans i germanes, pare, mare, fills o camps, no deixarà de rebre, ja en el temps present, el cent per u de cases, germans i germanes, mare, fills i camps, i també persecucions, i, en el món futur, tindrà la vida eterna.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 7,7-11)

Supliqué, y se me concedió la prudencia; invoqué, y vino a mí el espíritu de sabiduría. La preferí a cetros y tronos, y, en su comparación, tuve en nada la riqueza.

No le equiparé la piedra más preciosa, porque todo el oro, a su lado, es un poco de arena, y, junto a ella, la plata vale lo que el barro. La quise más que la salud y la belleza, y me propuse tenerla por luz, porque su resplandor no tiene ocaso. Con ella me vinieron todos los bienes juntos, en sus manos había riquezas incontables.

► Salmo responsorial (89)

R. *Sácianos de tu misericordia, Señor. Y toda nuestra vida será alegría.*

Enseñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Danos alegría, por los días en que nos afligiste, / por los años en que sufrimos desdichas. R.

Que tus siervos vean tu acción, / y sus hijos tu gloria. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 4,12-13)

La palabra de Dios es viva y eficaz, más tajante que espada de doble filo, penetrante hasta el punto donde se dividen alma y espíritu, coyunturas y tuétanos. Juzga los deseos e intenciones del corazón. No hay criatura que escape a su mirada. Todo está patente y descuberto a los ojos de aquel a quien hemos de rendir cuentas.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,17-30)

En aquel tiempo, cuando salía Jesús al camino, se le acercó uno corriendo, se arrodilló y le preguntó: «Maestro bueno, ¿qué haré para heredar la vida eterna?» Jesús le contestó: «¿Por qué me llamas bueno? No hay nadie bueno más que Dios. Ya sabes los mandamientos: no matarás, no cometerás adulterio, no robarás, no darás falso testimonio, no estafarás, honra a tu padre y a tu madre.» Él replicó: «Maestro, todo eso lo he cumplido desde pequeño.» Jesús se le quedó mirando con cariño y le dijo: «Una cosa te falta: anda, vende lo que tienes, da el dinero a los pobres, así tendrás un tesoro en el cielo, y luego sígueme.» A estas palabras, él frunció el ceño y se marchó pesadoso, porque era muy rico.

Jesús, mirando alrededor, dijo a sus discípulos: «¡Qué difícil les va a ser a los ricos entrar en el reino de Dios!» Los discípulos se extrañaron de estas palabras. Jesús añadió: «Hijos, ¡qué difícil les es entrar en el reino de Dios a los que ponen su confianza en el dinero! Más fácil le es a un camello pasar por el ojo de una aguja, que a un rico entrar en el reino de Dios.» Ellos se espantaron y comentaban: «Entonces, ¿quién puede salvarse?» Jesús se les quedó mirando y les dijo: «Es imposible para los hombres, no para Dios. Dios lo puede todo.»

Pedro se puso a decirle: «Ya ves que nosotros lo hemos dejado todo y te hemos seguido.» Jesús dijo: «Os aseguro que quien deje casa, o hermanos o hermanas, o madre o padre, o hijos o tierras, por mí y por el Evangelio, recibirá ahora, en este tiempo, cien veces más —casas y hermanos y hermanas y madres e hijos y tierras, con persecuciones—, y en la edad futura vida eterna.»

Crist i el jove ric. Pintura de Bartholomew Breenberg (1599-1657), John Van Haesten Gallery, Londres

COMENTARI

Jesús i la bona nova

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Sir 15,1-6 / Sl 118 / Mt 11,25-30 ■ **dimarts**: Ga 5,1-6 / Sl 118 / Lc 11,37-41 ■ **dimecres**: Ga 5,18-25 / Sl 1 / Lc 11,42-46 ■ **dijous**: 2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9 ■ **divendres** (□ Terrassa): Ef 1,11-14 / Sl 32 / Lc 12,1-7 ■ **dissabte**: Ef 1,15-23 / Sl 8 / Lc 12,8-12 ■ **diumenge** vinent, XXIX de durant l'any (litúrgia hores: 1a setmana): Is 53,10-11 / Sl 32 / He 4,14-16 / Mc 10,35-45 (o més breu: 10,42-45).

Narració directa, amb una nova pregunta que dóna peu a l'ensenyament de Jesús. La pregunta del qui s'acosta a Jesús (un home, que Mateu convertirà en un jove) és: «Com podem rebre la vida eterna com un do». La resposta de Jesús és clara i precisa i, a més, és confirmada i complementada per dos aclariments ulteriors als deixebles que estan sorpresos per la radical exigència de Jesús. El text té nombrosos detalls que el fan especialment didàctic. N'escollim dos:

En la seva primera resposta, Jesús fa esment d'alguns manaments de la llei de Moisès. La referència als manaments sembla que implica una alta valoració de la legislació mosaica. Tanmateix, convé

fixar-se que la llei no és la resposta adequada, li falta quelcom: «Vés a vendre el que tens i dóna-ho als pobres... i vine, segueix-me». L'exigència de Jesús és notable i encara es farà més radical en la versió de Lluç («vés a vendre tot el que tens»). Però cal subratllar que Jesús també ha capgirat l'objectiu: ja no es tracta de «rebre la vida eterna com un do» sinó d'«entrar en el Regne de Déu». És un projecte que implica molt més la participació i la connivència dels humans.

Un segon detall a remarcar. L'ampliació de l'ensenyament de Jesús als deixebles que ho han deixat tot per seguir-lo és: «Ningú dels qui per mi i per l'evangeli han deixat casa, germans...» En aquesta formulació l'evangeli, la bona notícia,

és Jesús. La formulació resulta tan nova i sorprenent que Mateu i Lluç l'ometran. Però no és una formulació inusitada. Marc l'utilitza almenys en una altra ocasió (8,35), que tampoc reproduceixen ni Mateu ni Lluç. Aquesta suggeridora identificació entre Jesús i l'evangeli, la bona nova, no és cap llicència exegètica. Recordem que el títol de Marc és: «Començament de la bona notícia de Jesús, (que és) Messies, fill de Déu». És a dir que, quan s'oferia l'evangeli segons Marc, era Jesús el que s'oferia i el que rebien els destinataris. En aquest sentit, l'evangeli segons Joan se situa en plena continuïtat amb Marc i amb el seu missatge més pregona.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

42. La resurrecció de Jesús, el punt decisiu

« Si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe. Fins i tot donem un fals testimoni de Déu mateix, ja que testimoniem en contra d'ell quan diem que ell ha ressuscitat el Crist» (1Co 15,14s). Amb aquestes paraules, sant Pau posa dràsticament en relleu quina importància té per al missatge cristià en el seu conjunt la fe en la resurrecció de Jesucrist: n'és el fonament. La fe cristiana s'aguanta o cau amb la veritat del testimoniatge segons el qual Crist va ressuscitar d'entre els morts.

Per això, en la nostra recerca sobre la figura de Jesús, la resurrecció és el punt decisiu. Si Jesús *va existir solament en el passat* o, en canvi, existeix també en el present —això depèn de la resurrecció. Amb el *sí* o *no* a aquesta pregunta, hom no es pronuncia sobre un esdeveniment individual al costat d'altres, sinó sobre la figura de Jesús com a tal.

Els testimoniats neotestamentaris no deixen cap dubte que la resurrecció de Jesús va ser totalment di-

ferent del fet de reanimar un cadàver. La resurrecció de Jesús fou l'evasió cap a un tipus de vida totalment nou, cap a una vida no subjecta a la llei del morir, una vida que inaugura una nova dimensió de l'ésser homes. En la resurrecció de Jesús va ser assolida una nova possibilitat de ser home, una possibilitat que ens afecta a tots i que obre un futur, un nou tipus de futur per als homes.

Amb raó, doncs, Pau va enllaçar indissolublement la resurrecció dels cristians i la resurrecció de Jesús: «Si els morts no ressusciten, tampoc Crist no va ressuscitar... Però, de fet, Crist va ressuscitar d'entre els morts, primícia dels qui són morts» (1Co 15.16.20). La resurrecció de Crist o és un esdeveniment universal o no és res, ens diu Pau. I tan sols si l'entendem com a esdeveniment universal, com a inauguració d'una nova dimensió de l'existència humana, estem sobre el camí d'una justa interpretació del testimoniatge sobre la resurrecció present en el Nou Testament.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

Con menos amor propio se vive mejor

- Con el *orgullo*, el *egoísmo* dominados... nuestra vida será mejor.
- Sin tanta *sensibilidad*, siempre a flor de piel,... sufriremos menos.
- Con menos *amor propio*... la vida ganará en calidad.
- Saber arrinconar el me han *insultado*, *humillado*, *crucificado*;
- Tener dominio interior para que una *palabra ofensiva* no nos *lastime* ni una *injuria* nos *saque de quicio*.
- No dejemos que nuestra *sensibilidad* —el *amor propio*, el *yo*— recoja todo cuanto pueda *herirnos*, *dañarnos* interiormente.
- Saber aceptar la ofensa, la cruz, la humillación, la contrariedad... por *amor* y a *imitación* de Jesús —en la Cruz— y con una sonrisa en los labios, como la imagen del santo Cristo del Castillo de Javier, que *sonríe* y que tantas veces contempló en su juventud Francisco.
- ¿Quién después de haber puesto los ojos en un crucifijo, en Jesús clavado en la cruz —calumniado, vejado, humillado y sonriente—, no imitará su testimonio de *amor*, con amor y por amor?
- Si sabemos hacerlo habremos suprimido los insultos y las ofensas: el sufrimiento. Viviremos mejor.

J. M. Alimbau

SANTORAL

14. ✠ Diumenge XXVIII de durant l'any. Mare de Déu del Remei; sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. Dilluns. Santa Teresa de Jesús (Àvila 1515 - Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadessa.

16. Dimarts. Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galderic o Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Cominges.

17. Dimecres. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma

(107); sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.

18. Dijous. Sant Lluç, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.

19. Divendres. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada 1694 - Roma 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. Dissabte. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

ENTREVISTA

ANTONI PEDRAGOSA

Cortesía al volant

Del 16 al 19 d'octubre se celebra al centre salesià Martí Codolar (Barcelona) la trobada anual de delegats i agents de la pastoral de la carretera de l'Estat espanyol. Comptarà amb la presència d'experts en seguretat viària, a més d'agents de trànsit, personal sanitari de primera assistència o l'associació de víctimes d'accidents de trànsit. Entre els temes que es tractaran hi ha la visió pastoral del trànsit, les víctimes i el seu entorn familiar, l'humanisme en les primeres assistències, la convivència i la seguretat vial entre persones i cultures diferents. Tècnic en seguretat viària i membre de l'organització de la trobada, Antoni Pedragosa, assegura que el petit acte de cortesia que pot ser cedir el pas a aquell que té dificultat per sortir, que sempre té el senyal d'agraïment de l'altre, «ens demostra que la carretera i la via pública són, en potència, una autèntica escola de convivència».

Quan ens posem al volant, ens oblidem que som cristians?

La carretera ens posa a prova i davant del volant els nostres defectes es posen de manifest. També les nostres virtuts. Sembla que, en general, hi ha ganes de sentir-se superior als altres i això és un perill per a la seguretat viària, perquè genera confrontació. L'autèntica visió cristiana de la conducció consistiria a afliurar el *jo primer* i potenciar el *tu primer*.

Com hem de fer de la conducció un acte d'amor?

Crec que la pregunta central que ens hem de fer és: qui és l'altre per a mi? Quina actitud tinc respecte l'altre? Cal descobrir el goig d'una conducció respectuosa i tranquil·la, i veure que, de la mateixa manera que la conducció agressiva ens crispa els ànims i és perillosa, la conducció tranquil·la és molt més segura, ens pacifica i es transforma en un autèntic plaer.

Com educar i evangelitzar a la vegada els conductors?

Caldria fer, ja des de l'escola, una pedagogia que desprestigi les actituds egoïstes i, al mateix temps, prestigiés tot acte de respecte i de generositat envers els altres. El conductor cristià té la gran oportunitat, en conduir, de posar en pràctica el *manament nou* de Jesucrist: «Estimeu-vos els uns als altres...» És evident que entre els conductors hi ha creients i no creients, però tant si creuen com si no, l'ètica que emana de l'Evangeli és vàlida per a tothom. I m'atreveiria a dir que seria la clau per a una millor seguretat viària.

Òscar Bardaji i Martí

EVANGELIZAR

El testimonio de las obras

Tal vez uno de los haberes más sólidos de la Iglesia católica en este inicio del tercer milenio y como fruto de la renovación impulsada por el Concilio Vaticano II (1962-1965) es la gran movilización desplegada en los ámbitos sociales, caritativos y de solicitud por la justicia y la paz.

En efecto, los recelos hacia la tradición cristiana conviven en nuestra sociedad con una atracción por el testimonio, tanto de individuos (misioneros, misioneras, laicos cooperantes) como de instituciones (parroquias, movimientos, ONG de matriz cristiana) dedicadas a jóvenes en situación de riesgo, a marginados, a refugiados y exiliados, a enfermos del sida o a niños de familias desestructuradas, aquí y en los países del Tercer Mundo.

Este testimonio es rubricado a veces con el goteo lento pero incansante de mártires tanto en el Norte como en el Sur del planeta. Pablo VI lo afirmaba en *Evangelii nuntiandi*, 21: «Este testimonio constituye ya de por sí una proclamación silenciosa, pero también muy clara y eficaz, de la Buena Nueva. Hay en ello un gesto inicial de evangelización [...], testimonio que comporta presencia, participación, solidaridad y que es elemento esencial, en general el primero absolutamente en la evangelización.»

Ya afirmaba también el Concilio Vaticano II, en el número 19 de la Constitución *Gaudium et Spes*, que entre las diversas causas del ateísmo también hay que contar el mal ejemplo de los mismos cristianos. La constatación del Concilio sigue vigente cincuenta años después.

Sigue en pie, pues, el reto de mantener la preeminencia de este factor clave en la evangelización. Es el lenguaje que todo el mundo entiende, el primero que llega a los ojos y a los oídos. En él se juega algo vital para la evangelización: la credibilidad y un previo necesario para que pueda darse el primer anuncio verbal del Evangelio.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*, Ed. PPC, Madrid 2009)

Sant Julià de Lòria convoca una assemblea per animar els fidels en l'Any de la Fe

La parròquia de Sant Julià de Lòria va convocar entre els dies 16 i 30 de setembre una Assemblea Parroquial, en què s'està treballant en equips, l'acció pastoral de la parròquia, en els diferents àmbits de catequesi, pastoral de la salut, litúrgia, Nova Evangelització, Càritas, Vida Creixent, Joventut, i aplecs en un pla d'acció per als propers tres anys. La proposta del rector de St. Julià està animada per la convocatòria del Sant Pare de l'Any de la Fe, a partir de l'11 d'octubre, en el marc del 50è aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II. Les reunions, que van omplir l'església amb el treball dels grups cada tarda, es van iniciar el 16 de setembre i van acabar el diumenge 30 de setembre amb una missa, després de la qual es va fer la presentació de les conclusions dels treballs, i també la presentació dels membres del Consell Pastoral Parroquial.

Reunió dels seminaristes de Barcelona a Tartera

Preparant el nou curs 2012-13, els seminaristes de les Diòcesis de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat, que conviuen en el Seminari de Barcelona, van realitzar una trobada de tres dies a la Residència de les Religioses Carmelites de Sant Josep a Tartera, al municipi cerdà de Prats i Sansor. Acompanyats pels seus formadors Mn. Josep M. Turull, Mn. Josep Serra i Mn. Miquel Ramon, els dies 7, 8 i 9 de setembre s'hi han reunit per tenir-hi un recés llarg, que va predicar l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. Van cercar la coneixença mútua amb els nous membres, reunions per grups de preparació immediata del nou curs, calendari i una excursió als llacs de la Pera.

Trobada diocesana de Catequistes

L'inici de Curs de la Catequesi té una cita obligada: la Trobada diocesana de Catequistes i l'enviament del Bisbe per a la catequesi.

Així fou el dissabte dia 22 de setembre al Seminari de La Seu d'Urgell. Obrí la Trobada el nou Vicari episcopal de Pastoral i Delegat de Catequesi, Mn. Antoni Elvira, i després de la pregària de la Litúrgia de les Hores, l'Arquebisbe d'Urgell acollí el centenar llarg de Catequistes que omplien la nova Sala d'Actes renovada del Seminari.

L'Arquebisbe Joan-Enric agrai el treball que van fent els catequistes i els plantejà la necessitat de «tornar a sortir a sembrar» l'Evangeli amb nou ardor i amb nova disponibilitat. Després fou ell l'encarregat de presentar els cartells que ajudaran amb el seu lema en aquest Any de la Fe, «Tingues Fe i no tinguis por», comentant l'Evangeli de la guarició de la filla de Jaire. I presentà la ponència «L'Any de la Fe i la Catequesi», desvetllant la proposta del Papa Benet XVI de celebrar un Any de la Fe i desgranant les possibilitats que la catequesi ha de retrobar per anunciar amb convicció la fe i els seus continguts, als infants i joves, a les famílies, i a través del testimoni, a tots els qui ens envolten.

Un temps de diàleg amb les preguntes formulades per diversos grups portà vers la Santa missa, celebrada amb la intenció de l'evangelització a la Capella de la Immaculada del Seminari, que fou presidida per l'Arquebisbe i concelebrada per diversos sacerdots i diaques. A l'homilia remarcà la disponibilitat de sortir a sembrar, sense quedar-nos reclosos; renovar la convicció que la llavor realment és molt bona, i que podrem vèncer els obstacles amb l'ajuda de Déu, així com la necessitat de la conversió i de l'oració.

Dintre la missa, els catequistes renovaren la promesa de servir aquest encàrrec amb tota fidelitat a Crist i a l'Església, i al final rebren la benedicció per a la missió catequètica.

Trobada diocesana de Monitors d'Esplai

Els dies 22 i 23 de setembre, a la Casa de Colònies de Santa Maria de Meià, es van aplegar uns 70 monitors i monitores dels esplais de la Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria (FEMN). Eren monitores i monitors vinguts d'arreu del bisbat per compartir un parell de dies de germanor, de formació i de reflexió.

Dissabte al matí hi van haver dinàmiques de coneixement i de presentació dels participants. A la tarda fou el moment de la formació, amb dos tallers: animació musical i el treball amb animals, aplicat als infants i adolescents. A la nit hi hagué tres moments: un joc de nit, dinàmic i engrescador, una estona de relaxament i de reflexió, i un tercer moment, de pregària, per a acomiadar el dia. Diumenge al matí s'hi va fer present l'Arquebisbe Joan-Enric, que esmorzà amb els monitors i monitores i va compartir amb ells una estona de diàleg i d'aprofundiment sobre la missió educativa i evangelitzadora viscuda en els esplais de la nostra Diòcesi.

Posteriorment fou el moment de l'Eucaristia, presidida per Mn. Joan Pau Esteban, consiliari diocesà de la FEMN, molt viscuda i emotiva, i que va convidar els presents a ser testimonis, dia a dia, de tot el que significa ser monitor/a.

El cap de setmana acabà amb un dinar ple de goig i també d'homenatge als cuiners/es i intendants que, amb la seva presència a les colònies d'estiu fan possible que aquestes siguin sempre una experiència inoblidable per a tants nens i nenes.

«La resposta de l'home a Déu»

Com podem respondre a Déu quan ell ens parla?

Respondre a Déu significa creure en ell. El qui vol creure necessita «un cor dòcil» (1Re 3,9); Déu busca de diverses maneres el contacte amb nosaltres.

En qualsevol trobada entre homes, en qualsevol experiència natural, en qualsevol aparent casualitat, en qualsevol repte i en qualsevol dolor, Déu amaga un missatge secret adreçat a nosaltres. De manera encara més clara Ell ens parla quan s'adreça a nosaltres en la seva Paraula o en la veu de la consciència; ens parla com a amics, i per això li hem de respondre com a amics i creure'l amb plena confiança, aprendre a entendre'l cada vegada més bé i acceptar sense reserves la seva voluntat.

Youcat, pàg. 24

Els joves de la JMJ a Guissona. 2011

«Creure és en substància acceptar una veritat que la nostra raó no pot assolir; simplement i incondicionalment, sobre la base d'un testimoniatge.»

Beat John Henry Newman (1801-1890, convertit, després cardenal, filòsof i teòleg anglès)